

7. Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ : підручник / за ред. Ю. Ф. Кравченка. – К. : НАВСУ, 1999. – 702 с.
8. Цехан Д. М. Інформаційно-аналітичне забезпечення запобігання злочинам у сфері господарської діяльності оперативними підрозділами ОВС / Цехан Д. М., Луцюк П. С. – Режим доступу: <http://inter.criminology.onua.edu.ua/?p=3464>.
9. Юхно О. О. Концептуальні засади оперативно-розшукового запобігання злочинам органами внутрішніх справ у сучасних умовах розвитку України : автореф. ... дис. д-ра юрид. наук : 12.00.09 / Юхно Олександр Олександрович. – Х., 2011. – 40 с.
10. Белов О. А. Информационное обеспечение раскрытия и расследования преступлений : [монография] / О. А. Белов. – М. : Юрлитинформ, 2009. – 136 с.
11. Овчинский А. С. Проблемы подготовки специалистов в области применения современных информационных технологий / А. С. Овчинский, М. К. Каретников // Вестник МВД России. – 2000. – № 4–5. – С. 129–135.

Надійшла до редколегії 23.11.2013

БАБАКИН В. Н. ОТДЕЛЬНЫЕ АСПЕКТЫ ИНФОРМАЦИОННО-АНАЛИТИЧЕСКОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ МОЛОДЁЖНОЙ ПРЕСТУПНОСТИ ОПЕРАТИВНЫМИ ПОДРАЗДЕЛЕНИЯМИ ОРГАНОВ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ

Проанализированы отдельные аспекты информационно-аналитического обеспечения противодействия молодежной преступности оперативными подразделениями ОВД. Дано общее понятие информационно-аналитического обеспечения, а также рассмотрены дискуссионные вопросы по его определению как в теоретическом, так и в прикладном аспектах.

Ключевые слова: оперативное подразделение ОВД, информационно-аналитическое обеспечение, уголовное правонарушение, оперативная обстановка, молодежная преступность, анализ.

BAVAKIN V. M. SOME ASPECTS OF INFORMATIONAL AND ANALYTICAL GUARANTEEING OF COUNTERACTING JUVENILE DELINQUENCY BY OPERATIVE UNITS OF INTERNAL AFFAIRS AGENCIES

The state of scientific research of some aspects of informational and analytical guaranteeing is analyzed in the article. The general concept of informational and analytical guaranteeing, as well as discussions about its designation, both in theoretical and practical areas is provided. Necessity of realizing the system of informational and analytical guaranteeing while conducting prevention of criminal offences among minors is grounded. Besides, extended classification of informational and analytical guaranteeing is presented. Statistical proof of new forms of informational and analytical guaranteeing within law-enforcement activity, namely by operative units of internal affairs agencies in the sphere of counteracting juvenile delinquency is provided. Different points of view of scientists on classifying the elements of informational and analytical guaranteeing, their specific characteristics, the need to use in the practice of law enforcement agencies, especially within operative units, as well as author's own opinion on these issues are provided. Some issues of the need to analyze the operational situation as an element of informational and analytical guaranteeing aiming to prevent unlawful offenses committed by minors by operative units of internal affairs agencies.

Keywords: operative unit of internal affairs agencies, informational and analytical guaranteeing, criminal offense, operational situation, minor, analysis.

УДК 343.1

А. А. БАБИЧ,

здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХОДІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Розглянуто проблемні питання, які виникають під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження щодо військовослужбовців, та шляхи їх подолання. Обґрунтовано необхідність запровадження спеціального запобіжного заходу щодо військовослужбовців – нагляду командування військової частини.

Ключові слова: заходи забезпечення, запобіжний захід, кримінальне провадження, військово-службовці, нагляд командування військової частини.

У світлі демократичного реформування системи кримінального судочинства особливої актуальності набувають питання застосування заходів забезпечення кримінального провадження. Без сумніву, проходження державної служби – обставина, яка має враховуватися під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження.

Відповідно до КПК України 2012 року розслідування справ щодо військовослужбовців здійснюється підрозділами Міністерства внутрішніх справ України. Такі обставини викликають певні складнощі у сфері кримінального судочинства, зокрема в питанні застосування щодо військовослужбовців заходів забезпечення кримінального провадження.

Застосування заходів кримінального провадження за різних часів були предметом наукового інтересу таких вчених, як: Ю. М. Грошевий, О. В. Капліна [1], Л. М. Лобойко [2], Г. К. Кожевніков [3], А. В. Захарко [4], Р. М. Балац [5], Г. М. Гапотченко [6], С. М. Смоков [7]. Питаннями розслідування злочинів щодо військовослужбовців займалися Б. М. Ринажевський [8], П. П. Богуцький [9], Є. Б. Пузиревський [10], Д. П. Письменний, О. В. Андрушко [11].

Але після прийняття нового КПК України наукових досліджень з питань забезпечення кримінального провадження щодо військовослужбовців не проводилось.

Метою цієї статті є розгляд особливостей застосування заходів забезпечення кримінального провадження щодо військовослужбовців відповідно до норм КПК України 2012 року.

Враховуючи реалізацію в нашій правовій державі принципу рівності всіх перед законом та судом, цікавим вбачається питання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження до державних службовців, які відповідно до закону виконують завдання, що обумовлені функціями держави.

Слід з позитивного боку відмітити новелу КПК України 2012 року – главу 37 «Кримінальне провадження щодо окремої категорії осіб». У цій главі мова йде про особливий порядок кримінального провадження відносно народних депутатів, кандидатів у президенти України, суддів, Генерального прокурора України, адвокатів, голови Рахункової палати, уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. Багато науковців дискутують із питань цього переліку. На думку автора, особливий порядок кримінального провадження має застосовуватися тільки до тих осіб, які

мають конституційні імунітети. Якщо розширяти цей перелік, то за логікою там мають опинитися усі державні службовці, які реалізують державні функції.

Військова служба є різновидом державної служби, яка має свої особливості: 1) спрямована на забезпечення державного суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності держави; 2) пов'язана із підвищеною небезпекою для життя осіб, що її проходять; 3) передбачає додаткову відповідальність військовослужбовців; 4) передбачає жорстку вертикаль субординації.

Проходження військової служби нормативно врегульовано законами України «Про Статути внутрішньої служби Збройних Сил України» [12], «Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України» [13], «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» [14], Указом Президента України «Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України» [15].

На військовослужбовців Збройних Сил України, які вчинили злочин, як на громадян України, поширюється дія Кримінального кодексу України. Розділ XIX особливої частини КК України передбачає у ст. 401–435 кримінальну відповідальність за вчинення окремої категорії злочинів – військових злочинів [16].

За загальним правилом до заходів забезпечення кримінального провадження відносяться передбачені КПК України заходи примусового характеру, що застосовуються за наявності підстав та в порядку, встановленим законом, з метою подолання негативних обставин, що перешкоджають або можуть перешкоджати вирішенню завдань кримінального провадження, забезпечення його дієвості з метою виконання завдань кримінального судочинства [1, с. 256].

Частина 2 ст. 131 КПК України містить перелік заходів забезпечення кримінального провадження, якими є: 1) виклик слідчим, прокурором, судовий виклик і привід; 2) накладення грошового стягнення; 3) тимчасове обмеження у користуванні спеціальним правом; 4) відсторонення від посади; 5) тимчасовий доступ до речей і документів; 6) тимчасове вилучення майна; 7) арешт майна; 8) затримання особи; 9) запобіжні заходи.

Прийняття рішень про застосування заходів забезпечення кримінального провадження законом віднесено до виключної компетенції слідчого судді у досудовому розслідуванні і

суду під час судового розгляду. Винятком є передбачений ст. 133–139 КПК України виклик слідчим або прокурором, а також тимчасове вилучення майна, що передбачене ст. 167–169 КПК України та законне затримання та затримання уповноваженою службовою особою, підстави та порядок яких встановлено ст. 207, 208 КПК України.

Заходи забезпечення кримінального провадження можуть застосовуватись до різних суб'єктів кримінального провадження (потерпілого, підозрюваного, обвинуваченого, свідка, експерта, спеціаліста та ін.) в залежності від їх поведінки та обстановки кримінального провадження.

Слід зазначити, що особливості проходження громадянами військової служби у Збройних Силах України суттєво впливають на можливість застосування до військовослужбовців заходів забезпечення кримінального провадження, оскільки усі вони виконують свої обов'язки згідно і в межах статутів та положень про порядок несення військової служби.

Враховуючи ці особливості, розглянемо порядок застосування передбачених КПК України заходів забезпечення кримінального провадження до військовослужбовців.

1. Виклик та привід. Відповідно до статутів Збройних Сил України військовослужбовці зобов'язані доповідати своєму командуванню про всі надзвичайні випадки, які з ними сталися (у тому числі і про виклик у правоохоронні органи чи суд) та виконувати тільки накази безпосередніх командирів щодо можливості залишення місця розташування військового підрозділу.

У разі виклику слідчим, прокурором, судом військовослужбовця як учасника кримінального провадження, необхідно враховувати той факт, що військовослужбовцю необхідно отримати дозвіл свого командування на залишення місця служби. Для швидкості вирішення цього питання більш доцільно повістку про виклик направляти на адресу військової частини. Командир військового підрозділу, офіційно проінформований, прийме вчасне відповідне рішення та застосує заходи для його реалізації, адже важливою складовою виклику є оперативність. Крім цього командування військової частини може підтвердити наявність вагомих причин, за яких військовослужбовець не прибув на виклик. Наприклад, якщо військовослужбовець несе бойове чергування, виконує завдання у повітрі або на морі.

У разі застосування приводу до військовослужбовця варто це питання узгодити із безпосереднім командуванням військового підрозділу, в якому проходить службу особа, що підлягає приводу. Завдяки взаємодії органів досудового розслідування з командуванням військових частин можливо уникнути багатьох незручностей, таких як доступ на територію військових частин, зміна військовослужбовця з бойового чергування, з наряду зі зброєю, коректне поведіння перед підлеглим особовим складом, щоб не принизити гідність командира тощо. У ст. 20 Закону України «Про розвідувальні органи України» прямо передбачено можливість застосування до співробітників цих служб приводу, затримання або арешту тільки у присутності офіційних представників цих органів [17]. Під дію цього закону підпадають і військовослужбовці розвідувальних підрозділів Збройних Сил України, Державної прикордонної служби України. Це положення має бути закріплено також і в КПК України і щодо інших військовослужбовців.

2. Накладення грошового стягнення, передбачене ст. 144–147 КПК України, може бути покладено на військовослужбовців, якщо вони були викликані у встановленому КПК України порядку як підозрювані, обвинувачені, свідки, потерпілі, цивільні позивачі, цивільні відповідачі і не з'явилися без поважних причин на виклик слідчого, прокурора або суду. При цьому слід довести, що військовослужбовець не тільки був повідомлений належним чином про виклик, а і мав можливість покинути межі військового підрозділу і з'явитися за викликом.

3. Тимчасове обмеження у користуванні спеціальним правом згідно зі ст. 148 КПК України передбачає можливість вилучення документів, які посвідчують користування таким спеціальним правом: 1) право керування транспортним засобом або судном; 2) право полювання; 3) право на здійснення підприємницької діяльності, у військовослужбовців необхідності вилучати і такі документи, як пропуск на територію воєнних режимних об'єктів, картку-замісник на отримання особистої зброї, дозволи на управління військовою технікою тощо.

4. Загальні положення відсторонення від посади як засобу забезпечення кримінального провадження, передбачені ст. 154 КПК України. Порядок усунення військовослужбовців від посади здійснюється відповідно до ст. 91-1 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України [13]. Відповідно до абз. 5 п. 122 Указу Президента України «Про Положення про

проходження громадянами України військової служби у Збройних силах України», військово-службовці, які усунуті від виконання службових обов'язків, відсторонені від виконання службових повноважень, а також відсторонені від виконання повноважень на посаді або відсторонені від посади (якщо до них не застосовано запобіжних заходів кримінального провадження у виді домашнього арешту або тримання під вартою), продовжують проходити військову службу згідно з цим Положенням, виконуючи обов'язки військової служби в межах, визначених командиром (начальником) військової частини [15].

5. Тимчасовий доступ до речей і документів військовослужбовця та тимчасове вилучення майна військовослужбовця провадиться за загальними правилами, визначеними КПК України, з урахуванням правил про збереження військової таємниці. Наприклад, якщо органами досудового слідства здійснюються слідчі (розшукові) дії у робочому кабінеті військової посадової особи, там можуть знаходитись документи зі ступенем секретності «таємно». Тож необхідною умовою проведення такої дії є участь представника компетентного органу, що відповідає за збереження державної таємниці. Такою посадовою особою може бути представник служби спеціального зв'язку та захисту інформації у Збройних Силах України, який би забезпечив збереження таємниці від несанкціонованого доступу осіб, які не мають на це право.

6. Тимчасове вилучення майна як захід забезпечення кримінального провадження під час застосування його у кримінальних провадженнях про військові злочини та злочини, вчинені військовослужбовцями, має певну специфіку. Згідно з ч. 2 ст. 167 КПК України тимчасовим вилученням майном може бути майно у вигляді речей, документів, грошей тощо. Якщо предмети та речі, визначені у цій статті, є власністю військової частини або використовуються для виконання військових задач чи їх вилучення пов'язане із можливістю розголошення державної таємниці, то таке вилучення майна треба проводити за участю представників військового відомства, про що має бути визначено у нормах КПК України, які регламентують порядок проведення огляду, обшуку та затримання.

Різновидом заходів забезпечення кримінального провадження є запобіжні заходи, вичерпний перелік яких надано у ст. 176 КПК України. До них віднесені: 1) особисте

зобов'язання; 2) особиста порука; 3) застава; 4) домашній арешт; 5) тримання під вартою та тимчасовий запобіжний захід – затримання.

Як бачимо, новий КПК України не передбачає такого спеціального запобіжного заходу щодо військовослужбовців, як нагляд командування військової частини, як це було передбачено ст. 163 КПК України 1960 року зі змінами та доповненнями від 16.04.1984 та 15.12.1992. Згідно з цією нормою нагляд командування військової частини за підозрюваним або обвинуваченим, який є військовослужбовцем, полягав у вжитті заходів, передбачених статутами Збройних Сил України, для того щоб забезпечити належну поведінку та явку підозрюваного або обвинуваченого за викликом особи, яка проводила дізнання, слідчого, прокурора, суду.

Командуванню військової частини повідомлялось про суть справи, за якою обрано цей запобіжний захід [18, с. 85].

Такий запобіжний захід щодо військовослужбовців був досить дієвим, оскільки надавав можливості особі, що вчинила злочин, продовжувати військову службу, обмеження прав і свобод здійснювалося в межах дії статутів і положень проходження військової служби у Збройних Силах України.

Запобіжні заходи, передбачені ст. 176 КПК України 2012 року (окрім тримання під вартою), які можуть бути застосовані до підозрюваного, обвинуваченого військовослужбовця, на нашу думку, є мало ефективними, оскільки не враховують особливості проходження служби у Збройних Силах України.

Так, особисте зобов'язання застосовується до військовослужбовців, які підозрюються, обвинувачуються на загальних засадах. Особливістю є те, що деякі обов'язки, передбачені ст. 194 КПК України, військовослужбовці виконують щодня. Наприклад, заборона залишати межі гарнізону, в якому вони проходять військову службу, без письмового дозволу командира, або заборона проходження військової служби особам з алкогольною чи наркотичною залежністю (такі особи звільняються з військової служби).

Цікавим питанням є визначення категорії осіб, що можуть виступати поручителями у разі обрання особистої поруки щодо військовослужбовця, який скоїв кримінальне правопорушення. Для військовослужбовців головною особою, що може оцінити їхні моральні та ділові якості, є безпосередній командир, який постійно спілкується із підлеглим та, головне,

відповідає за нього. Саме особиста порука командира могла би бути вагомим аргументом для суду під час обрання такого запобіжного заходу. Але, напевно, не кожен командир за власної ініціативи згоден брати на себе таке зобов'язання.

Щодо обрання такого запобіжного заходу, як застава, слід зазначити, що грошове утримання більшості військовослужбовців незначне у порівнянні із розмірами застави. До того ж військовослужбовцям заборонено займатися будь-яким іншим видом оплачуваної праці.

Певні складнощі виникають і у застосуванні домашнього арешту. Цей запобіжний захід передбачає заборону підозрюваному, обвинуваченому залишати житло цілодобово або в певний проміжок часу доби. Але такий запобіжний захід не завжди може бути використаний щодо військовослужбовців, враховуючи той факт, що дуже великий відсоток військовослужбовців прописаний при військових частинах, а житло знімають за власні кошти за її межами, іноді в іншій області. Ці специфічні аспекти військової служби в багатьох випадках завадять реалізації такого запобіжного заходу, як домашній арешт.

У разі обрання щодо військовослужбовця такого виключного запобіжного заходу, як тримання під вартою, треба враховувати факт відсутності судимості у військовослужбовця, який перебуває на військовій службі. За загальним правилом військовослужбовці звільняються з військової служби у разі винесення судом обвинувального вироку. Також слід зазначити, що великий відсоток військовослужбовців певного рангу – це безпосередньо носії військової та державної таємниці. Тому слід враховувати це під час вирішення питання, в якому місці попереднього ув'язнення можна помістити особу та як обмежити можливий контакт військовослужбовця з іншими особами, у деяких випадках і з персоналом ізолятора тимчасового утримання.

Пропонується доповнити КПК України 2012 року таким запобіжним заходом, як «нагляд командування військової частини». Цей запобіжний захід в умовах створення в Україні сучасної контрактної армії буде надійною гарантією забезпечення як прав та обов'язків військовослужбовців, так і виконання завдань кримінального судочинства.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процес : підручник / [Ю. М. Грошевий, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц та ін.] ; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. – Х. : Право, 2013. – 824 с.
2. Лобойко Л. М. Загальні правила застосування запобіжних заходів за новим КПК України / Л. М. Лобойко // Актуальні проблеми кримінального права, процесу та криміналістики : матеріали IV наук.-практ. конф., присвяч. 95-річчю з дня народження проф. М. В. Салтєвського. – О. : Фенікс, 2012. – С. 399–401.
3. Кожевніков Г. К. Заходи забезпечення кримінального провадження / Г. К. Кожевніков // Вісник національної академії прокуратури України. – 2012. – № 3. – С. 68–70.
4. Захарко А. В. Неізоляційні запобіжні заходи в кримінальному процесі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Захарко Андрій Володимирович. – Д., 2010. – 20 с.
5. Балац Р. М. Окремі аспекти застосування слідчим запобіжного примусу у кримінальному провадженні: види та підстави / Раїса Михайлівна Балац // Актуальні проблеми застосування нового кримінального процесуального законодавства України та тенденції розвитку криміналістики на сучасному етапі : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (Харків, 5 жовт. 2012 р.) / МВС України ; Харк. нац. ун-т внутр. справ ; Кримінолог. асоц. України. – Х. : ХНУВС, 2012. – С. 168–171.
6. Гапотченко Г. М. Актуальні питання застосування особистої поруки за новим Кримінальним процесуальним кодексом України / Геннадій Миколайович Гапотченко // Актуальні проблеми застосування нового кримінального процесуального законодавства України та тенденції розвитку криміналістики на сучасному етапі : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (Харків, 5 жовт. 2012 р.) / МВС України ; Харк. нац. ун-т внутр. справ ; Кримінолог. асоц. України. – Х. : ХНУВС, 2012. – С. 198–204.
7. Смоков С. М. Види обмежень конституційних прав громадян у новому Кримінальному процесуальному кодексі України / С. М. Смоков // Форум права. – 2012. – № 2. – С. 628–632 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2012_2_100.pdf.
8. Ринажевський Б. М. Відповідальність військовослужбовців Служби правопорядку / Б. М. Ринажевський // Форум права. – 2010. – № 2. – С. 425–434 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2010_2_69.pdf.
9. Богуцький П. П. Військове право України: джерела, структура та розвиток : монографія / П. П. Богуцький. – О. : Фенікс, 2008. – 188 с.
10. Пузиревський Є. Б. Запобігання військовим злочинам : монографія / Є. Б. Пузиревський ; за заг. ред. д-ра юрид. наук О. М. Литвинова. – Х. : НікаНова, 2011. – 176 с.

11. Письменний Д. П. Дізнання в органах прикордонної служби України: процесуальні та організаційні аспекти : монографія / Д. П. Письменний, О. В. Андрушко. – О. : Фенікс, 2009. – 204 с.
12. Про Статути внутрішньої служби Збройних Сил України : закон України від 24.03.1999 № 548-XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/548-14>.
13. Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України : закон України від 24.03.1999 № 551-XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/551-14>.
14. Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей : закон України від 20.12.1991 № 2011-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2011-12>.
15. Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України : указ Президента України від 10.12.2008 № 613/2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153/2008>.
16. Кримінальний кодекс України 2001 р. – Х. : Цапко Д. М., 2009. – 306 с.
17. Про розвідувальні органи України : закон України від 22.03.2001 № 2331-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2331-14>.
18. Кримінально-процесуальний кодекс України : зі змінами і допов. станом на 1 берез. 2011 р. – Х. : Право. – 2011. – 232 с.

Надійшла до редколегії 05.12.2013

БАБИЧ А. А. ОСОБЕННОСТИ ПРИМЕНЕНИЯ МЕР ОБЕСПЕЧЕНИЯ УГОЛОВНОГО ПРОИЗВОДСТВА В ОТНОШЕНИИ ВОЕННОСЛУЖАЩИХ

Рассмотрены проблемные вопросы, возникающие при применении мер обеспечения уголовного производства в отношении военнослужащих, и пути их преодоления. Обоснована необходимость введения специальной меры пресечения в отношении военнослужащих – надзора командования военной части.

Ключевые слова: меры обеспечения, мера пресечения, уголовное производство, военнослужащие, надзор командования воинской части.

BABYTCH A. A. THE MEASURES OF PROVIDING CRIMINAL PROCEEDINGS THAT APPLY TO SERVICEMEN

The article is devoted to research of problems that appear during applying measures of providing criminal proceeding that apply to servicemen in Ukrainian Armed Forces.

The goal of the article is introduction into national legislation of special norms that will be used for the selection of measures for providing criminal proceedings to servicemen.

The problem is of urgent importance in the process of reforming of Ukrainian criminal justice and reforming of pre-court investigation departments in Ukrainian Armed Forces. It is caused by the problem of crime investigation where the suspect, or the accused, is a serviceman and by special features of military service.

The essences of the measures for providing criminal proceedings foreseen in section 2 of Criminal Code of Practice that apply to servicemen, are observed. Special attention is paid to the following preventive measures for servicemen: private responsibility, admission to bail, home arrest, taking into custody, detention. The circumstances that matter in selection of measures of providing criminal proceedings are shown.

The analysis of restoration expediency for a special preventive measure – putting under surveillance of the military unit command that was in practice in Criminal Process Code of 1960, is shown. The urgency for such preventive measures is based on the analysis of other countries' Criminal Codes of Practice. The expediency of applying such preventive measures in the contract army without conscripts is observed. This preventive measure could be a reliable guarantee for ensuring the rights and duties of servicemen.

The article suggests to supplement the Ukrainian Criminal Codes of Practice with such a measure as putting under surveillance of the military unit command and restore the function of inquiry in military law and order service in Ukrainian Armed Forces.

Keywords: the measures for providing, preventive measure, criminal proceedings, servicemen, surveillance of the military unit command.